

NEJMLADŠÍ KANOVNÍK

Otec Radek Tichý, rektor pražského semináře, byl v sobotu 14. září ve věku 44 let instalován kanovníkem Metropolitní kapituly. A protože slova jako kanovník nebo kapitula nejsou v dnešní době moc známá, poprosili jsme o Radka o jejich vysvětlení.

Především děkuji za váš zájem! Slovo kanovník vychází od slova „kánon“, neboli pravidlo. Kanovníci jsou kněží, kteří žijí podle pravidel svého společenství. Toto společenství se jmenuje kapitula, což je zase od toho, že kdysi si společně čítávali tato pravidla, každý den přečetli kousek – kapitolku.

V dnešní době existují kapituly, kde kněží bydlí v domech vedle sebe, několikrát

do týdne se setkávají k modlitbě, ke sdílení a společně pracují pro konkrétní kostel a skupinu věřících. Jsou také kapituly, které jsou tvořeny kanovníky, kteří bydlí každý v jiném městě a v jiné farnosti, a potkávají se jen několikrát do roka, na významné bohoslužby, nebo aby projednali praktické otázky. Nicméně i dnes mohou kapituly kanovníků hrát důležitou roli právě proto, že tvoří společenství. Připomínají tak všem důležitou skutečnost, že být farním knězem neznamená žít sám na opuštěné faře, ale naopak tvořit skupinu, presbyterium, okolo diecézního biskupa. Třeba časem dojde k tomu, že větší část diecézních kněží bude žít v malých komunitách.

Pro mě osobně jmenování do svato-vítské kapituly znamená ještě užší spojení

s pražskou katedrálou, hlavním kostelem naší místní církve. Budu i nadále bydlet v semináři, kde jsem rektorem, a nemyslím, že bych mohl mít v katedrále nějak mnoho povinností. Ale těším se, že budu moci třeba alespoň trochu přispět k tomu, aby katedrála byla především místem modlitby a duchovního života, a až na druhém místě kulturní a historickou památkou.

OTEC RADEK TICHÝ

Děkujeme mnohokrát a za celou redakci přejeme mnoho požehnání v nové službě.

Foto: Lucie Horníková, Martin Myslivec - Člověk a víra

NANEBEVZATÁ

Zdravím do redakce a mám na vás otázku. Jak umřela Panna Maria? Víme, že byla nanebevzatá, ale zemřela před tím? Následkem hříchu je smrt, ale ona byla bez hříchu. Jak to vlastně bylo? Víta, 14 let

O konci života Panny Marie nemůžeme nic tvrdit s jistotou – jen to, že byla vzata s tělem i duší do nebe. Tomu věřili křesťané už od prvních staletí. Ale jak její nanebevzetí probíhalo? Byla vzata do nebe rovnou, nebo musela nejdřív projít smrtí? O tom v Bibli nenajdeme ani slovo.

Správně říkáš, že smrt je přece trest za hřích, a protože Maria byla bez hříchu, smrt by se jí neměla dotknout. Jenže to samé bychom mohli říct o Pánu Ježíši, a přece nebyl ušetřen smrtí ani utrpení! Co když měla být Panna Maria podobná svému Synu i ve smrti?

Tahle druhá varianta je asi pravděpodobnější. Mluví o ní totiž „apokryfy“, texty z prvních staletí církve, které sice nebyly přijaty do Písma svatého, ale rozhodně nejsou bezvýznamné. Existuje například „Slovo Jana Teologa (tj. Jana Evangelisty) o zesnutí Bohorodičky“ nebo „Vyprávění Josefa z Arimatie o Nanebevzetí Panny Marie“ nebo spis „O přechodu blahoslavené Panny Marie“, kde se můžeme dočíst, jak probíhal konec pozemského života Panny Marie. Kristus prý poslal ke své Matce anděla, který jí oznámil hodinu její smrti. Maria prosila Boha, aby mohla zemřít v kruhu apoštolů a svých příbuzných. Učedníci byli k jejímu loži přeneseni z různých končin světa. Apoštol Jan podal Marii eucharistii a ona upadla do hlubokého spánku (odtud „zesnutí“). Potom odnesli apoštolové tělo Marie do hrobky na svahu Olivové hory a uzavřeli ji.

Jediný apoštol, který zase chyběl (jako tenkrát při zjevení Krista učedníkům), byl Tomáš. Dostavil se až třetího dne po pohřbu (měl to nejdál, hlásal evangelium až v Indii) a chtěl

uctít mrtvé tělo Mariino. Ale hrobka byla prázdná! Tomášova životní role zřejmě byla přesvědčovat pochybovače – jak o Kristově vzkříšení, tak o Mariině nanebevzetí.

Pak jsou tu soukromá zjevení (hlavně zjevení Kateřiny Emmerichové), která také mluví o smrti Panny Marie. Ale nemusíme věřit ani apokryfům, ani zjevením, jsou to jen takové střípečky k naší víře. Kdyby Pán Bůh usoudil, že je to důležité, byly by apokryfy v Písmu nebo by o odchodu Marie z tohoto světa bylo vyhlášeno nějaké dogma. Ale zřejmě to vědět nepotřebujeme.

V řecké církvi se však svátek „Zesnutí Panny Marie“ slavil určitě už v 6. století (možná i dříve). Latinská církev ho převzala o něco později a přejmenovala ho na „Nanebevzetí Panny Marie“. Je to ten samý velký svátek, jen s různými důrazy. Když papež Pius XII. v roce 1950 vyhlásil dogma o nanebevzetí Panny Marie, jen tím stvrdil pradávnou a všeobecnou víru církve, jejíž součástí byl v prvním tisíciletí i příběh o zesnutí Panny Marie. Je tedy naděje, že na nás v bráně smrti – až přijde náš čas – bude čekat nejen Ježíš, ale i Maria!

Eva Imelda Fuchsová

Foto: vetre - Adobe stock

REALITA VS. VIRTUÁLNÍ REALITA

Toužil jsem po dobrodružství – je vůbec uskutečnitelné? Obléci si hábit, jež nikdo dávno nenosí a odhalit tajemství místa prostoupeného téměř tisíci lety přítom-

nosti tiché modlitby, tajemství generací, které mlčky přicházely a zase odcházely v pokoji míru i za vířavy válek. Odhalit tajemství člověka a tajemství o člověku...

Areál starého kláštera patřil státu. Liknavě byl opravován, v sezóně se v něm provádělo a jednou za čas do klášterního kostela přicházel kněz sloužit mši svatou. Zúčastnil jsem se poslední prohlídky, schoval se a nechal se zamknout.

Vše začalo jako dobrodružná hra: strávit noc v bývalém klášteře. Z komody v cele jsem vytáhl starý hábit, nasoukal se do něj a s kápí na hlavě volně kráčel ambity do kostela. Klíč měl kastelán schovaný v krepence u dveří. Překvapilo mě, že v krepence je voda, klíč ale na dně byl. Odemkl jsem těžké dveře a vstoupil do temného kostela. U bočního oltáře Panny Marie hořela svíce – té jsem si při prohlídce nevšiml – asi jí zapomněli zhasnout. Ve vzduchu bylo cítit kadidlo od večerních nešpor. To bylo zvláštní – žádná modlitba nešpor zde večer (už staletí) nebyla. Měl jsem pocit, že jsem uprostřed živého kláštera.

A pak se objevil: starý mnich. Usmál se a jeho oči byly hluboké a klidné. Vyzařoval z něj pokoj a smíření. Věděl jsem, že je to sakristán. Z pod kápí hábitu mu na čele bylo vidět dlouhou sečnou ránu. Krev z ní netekla, ale byla čerstvá.

Kývl na mne. Mlčky jsem se vydal v jeho stopách. Nepromluvil, ale s každým krokem jakoby promlouvaly kameny, po nichž kráčel. V jeho stopách jsem se i já dotýkal dějin místa, dějin hříchu a milosti, lítosti a pokání (trýzně bolesti, sebezáporu a umrtvování), vděčnosti (záblesků skryté krásy, která není určena pro lidské oko) a zadostiučinění.

Bylo ticho, a přece ve vzduchu vířila tichá hudba a ozvěnou zněl hlas dějin, prostoupený jemnou vůní modlitby. Zvláštní bylo, že sám sebe jsem vnímal jako součást dějin, do nichž patřím. Před očima mi v obrazech vyvstávaly dějinné okamžiky a jednotlivá místa tak dostávala hlubší smysl, chápal jsem souvislosti. Prošli jsme celý klášter – byl den nebo noc, to nevím – a směřovali zpět do kostela. Tam byl cíl putování a nebyl to závěr prohlídky, ale klíč

k smyslu existence – skutečnému bytí. Poklekli jsme před hlavním oltářem, na kterém zářil oltářní kámen a ve svatostánku pulsovalo skutečné srdce. Tady se uskutečňuje spása celého

světa, zde přebývá Pán všehomíra. Věčnost, která se oděla do času, nekonečno, které se soustředí v malé hmotě a je uchopitelné. Prožil jsem radost z přítomnosti Boha a věděl jsem to! Jako ve snu – já byl přece před svatostánkem – jsem viděl duši mnicha, jak vstupuje do svatostánku a stává se plamenem lásky a současně jak jeho tělo jako odchází směrem k sakristii a mizí v oparu. Padala na mne únava tíhy věků.

Ráno mě probudil chlad. Svit slunce probouzel prostor chrámu a já ležel na stupních oltáře před svatostánkem. Zvedl jsem se a klopýtal směrem k sakristii, kde byl v podlaze u stěny velký náhrobní kámen se sedmi kříži. Pod ním odpočívají mniši zabíjí při drancování kláštera napoleonskými vojáky, když bránili Eucharistii před znesvěcením. Mezi nimi i bratr sakristán.

Cestou domů jsem před odchodem potkal Hynka. Měl kruhy pod očima. Pozdravili jsme se a cítili na sebe. Říkám: Tak jak? S hrdou únavou v hlase pravil: Konečně jsem se dostal do Endu v Minecraftu – to je jiná realita! Usmál jsem se, uznale zamručel a bylo mi ho líto.

Virtuální realita je „jen“ možnost, simulující neexistující prostředí. Skutečné bytí (realita) je víc než virtuální realita, je uskutečněním možného a přiblížením se jedinému Bytí – skutečnému, protože nesmrtelnému. Život s Bohem a v Bohu je víc než sebelepší hra.

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Foto: Thomas Mucha, AS Photo Family - Adobe stock